

ב:

עין משפט
גר מצוה

[illegible]

דבינו חננאל

דאָרלן אב שטאַט ארם ופּאָליס.
שלאָן וז משמע מטהל אל
טעמל מח עושה כלי מחבת כיוצא בו
טעם מהן כיוצא כלי וי"ל דלחמי אחר
מחבת אין עושה כלי מחבת אחר
כיוצא בו כמו שמדקדק ר"ח גריש
ממיר להלכות:
תנו רבנן ש"שח אבות. הפסוק
בברייתא זו לפנים מולדותיהן
ללאו כיוצא בהן דקאמר רב פפא
האיכא: **אכל** במחבירת אימא
בבואה פוערת היא. לשלם זקק שלם
בפסע ראשונה וי"ח ומה
ממיר אי מחלשה דיהי כחלשה אי
ממשאר אבות התינו למ"ד (ולקמן
ד"ה) קרן עדיפא דטובתו להיק
אפילו קרן למ"ד וכדמפרש ר"ח להיק
הדיינו למ"ד פלגא נוקא ממנה לאת
לילה סתם שוורים לאו בחוקא שימור
קיימי אבל למ"ד פלגא נוקא קנסא
דלית ליה סתם שוורים בחוקא שימור
קיימי לא אימי קרן מכוללו כדלמרי
לקמן (סו) ש"י שדות בור גניייהו
לחמי כוללו לבר מקרן דליכא למיפוך
שכן מועדין מחליטין פי' דריק
לגלוהיק משא"כ פלגא דחוקא שימור
קיימי וי"ל דלמ"ד נוקא דחוקא קנסא
היא דקאמר אבל במחבירת אימא
כולה מועדת היא וישלם זקק שלם
בפעס ראשונה לאו משום דלזיטרך
קרקא לאשמעיין דלחמי מועדת אלא
המנהג הולך לאשמעיין להביא
דליה מן הפסוק דמחבירת נמי הו
בכלל גנייהו שלא תטעה לומר
דנתייה מועדת בתלושה דומיא דקרני
בהול דלדקיה אבל בתחבירת דרבו
לגלוהיק מחליטין ועלמוד מבזר ומחד
מחבירת לחייבו לכחלה זקק שלם:
ויברחא אב אורחיה קפ"ג.
ואפילו לרב פפא
דמאר לקמן שבור שנגה ד' ו'
דוק (ז) דמועד לאדם סתמא
אלא הו מועד לבהמה היינו דוקא
שנגה ג' בני אדם דבכרי לא הו
מועד לבהמה אבל נגה ג' שור
ותחומר דהו ג' מיניס הו מועד
לכלל אבל נגה שור ותחומר וגמל
אלא הו מועד לאדם ואע"ג דלכל
בהמה הו מועד אפילו לרב פפא
דבאיתא האם וי"ר מנחם פ' דה"ק
זו מבהמה ושאר מועד לאדם הו
ללאו חזרה היא אבל מועד לכל וחזרה
מחבירת דלדס חזרה היא: **(כאש)**
כמו דבכרי די אבן גלל **(ש"א)**

ים ולא גרסינן אדם ונגדי
 ים לעמא בגדיס וז"ל והרי
 דחריב הרי הוא כחלל אלמא
 עושה כיוצא בו שאותו כלי
 *וממא מת תולדותיהן
 אב מממא אדם ו
 אוכלין ומשקין מממא
 הכא מאי אמר רב פפ
 ויש מהן לאו כיוצא בה
 בשור הקרן והשן והר
 יגח אין נגיחה אלא כ
 צדקה בן כנענה קרני
 ה' באלה תנגח את
 שורו הדר לו וקרני
 ינגח מאי ואומר וכי תי
 קבלה לא יליפין ת"י
 והאי מילף הוא גילה
 דנגיחה בקרן הוא אלא
 רחמנא בין תם למוע
 במחוכרת אימא כולה
 שורו הדר לו וגו' י
 נגיפה נשיכה רביצה
 נגיחה דקרי לה אב
 נמי כתיב *כי יגוף
 דתניא פתח בנגיפה
 זו היא נגיפה זו היא
 אדם דכתיב כי יגוף
 דכתיב כי יגוף *אדם
 כי יגח בהמה דלית
 ומלחא אנב אורחיה ק
 מועד לבהמה ומועד
 לאדם נשיכה תולדה
 הנאה להזיקה הא אי
 ובעיטה תולדה דרגל
 מצוי הני אין הזיקן
 לאו כיוצא בהן דא
 אילימא אהני מאי ש
 וממונג ושמירתו ע
 להזיק וממונג ושמי
 דקרן כקרן וכי קאמר
 ורגל היכא כתיבי *ד
 וכן הוא אומר *משל
 ובער *זו השן וכן ה

כמו מדפיין די אבן גלל (עמוד 1) שהשן דומה לאבן שיש:

בשהשור נגח אלס כחבי (שמות כה) כי יגח שור את איש ובגי נגיחה
מוזל. שיש לו דעת לשמור את גופו: **כחבי כי יגח**. דודאי נגח
עומד ודחקו בקריו. לישנא חרינא * ליה את מוזל ואינו נוח
ובתחביתא קביו: **ואנן אורחיתא קמ'.** קרא מדהלל נגיחה
אלס שמשמעו דשור מועד להרוג את בהמה ג' פעמים (ל
מיתה היינו ממון שמשלם את הכופר דמי נהרג ליורשיו ולא
הורגו ואי אתה הורגו על רצחת שורו אבל מועד לאלס היו
צדן עד שנגח שלש פעמים שלא נסקל מיד כשהיה הראשון:
בגל עיסקא מאי. דכל שעה אתה מלכא ואס' יש בלס
דקדקן הן דלחין הויקון מרזי ואין הנאה להויקון ומשלמי חצי נזק

ארבעה אבות פרק ראשון בבא קמא

וְסֵמָּא חַם. מי שנגע במת היה אב הטומאה דמה עֲלָמוּ אִבִי אֲבוֹת הטומאה הוא והנוגע זו היא אב הטומאה ומטמא אדם וכלים דהא כתיב כל אשר יגע בו הטמא יטמא וגו' (נמצה יט) והאי קרא בטמא מת כתיב ומשמע דטמא אדם דהא כתיב והפסח הנוטעם וגו': פסח מהו? פסח דהיינו מילוט דשבת

או כיצא בהן ידאילו
ים יואילו תולדות
דם וכלים לא מממא
יש מהן כיצא בהן
ת"ר ה' אבות נאמרו
קרן מגול דת"ר יבי
ש שנאמר ^הוייעש לו
כרזל ויארם כה אמר
ים וגו' ואומר יכור
ם קרניו בהם עמים
^הדברי תורה מדברי
כבור שורו הדר לו
מילתא בעלמא הוא
מהו דתימא כי פליג
ה"מ בתלושה אבל
ועדת היא ת"ש בכור
לדה דקרן מאי היא
ובעיתה מאי שנא
וכתיב כי יגה נגיפה
גי נגיפה נגיפה היא
ים בנגיפה לומר לך
נגיפה מאי שנא גבי
נאי שנא גבי בהמה
אית ליה מולא כתיב
מולא כתיב כי יגוף
ל"ל דמועד לאדם הו
בהמה לא הוי מועד
ישן היא לא שן יש
הנאה להזיקה רביצה
היא לא רגל הזיקה
צוי אלא תולדותיהן
ר רב פפא אהייא
קרן דכוונתו להזיק
הני נמי כוונתן
על דא אלא יתולדה
רב פפא אשן ורגל שן
יא וישלח יזה הרגל
רגל השור והחמור
אומר 'כאשר יעבר
הגלל

הגוף: **פסח הכסוב בנגיפה** כי יגוף שור איש את שור רעהו: **וסיים בנגיפה**. או נדע כי שור נגח הוא ולא כחבי כי שור נגח הוא אלא נגח: **לומר לך**, דהך נגיפה לאו דחיפת הגוף היא אלא נגיחת קרן וילכא למימר דאכתי נגיפה הוי אב ונגיחה זו היא נגיפה דהיינו

בשור כחצי (סס) כי יגוף שור אדם את שור רעהו: **אדם דאם ליה**
 וי השור להרע ובא עליו בכח אבל גניפה הוי משמע שחלא
 יחזיקו בגניפה דהיא דחפית קרן מעט חלא בגניפה בכח ובכוונה
 בחדא ועניפה בבהמה דמשמע נגחא דהא הבהמה למוח מן
 מחזיקי העדא לנבי אדם דאם נגח אדם דינו כחם דאנו
 השור נקי (עמות חן) ובמועד כחצי (סס) וגם עתה יחזיקו והיה
 דמשמע דלמחרין כפ"ק דסנהדרין (דף ע"ו:) על ריגוחו אחר
 דלבהמה ומועד להרוג את האדם משכחת לה * כשלא עמד
 בריבוי חולד דרג הוי. דעל ידי כפיפת רגלים היא רוצח:
 רגליה היא דורסא: הוי אין סייקון מוילי. הלכך מולדה
 מאי שגא קרן. דמחזיק דכוונתו להזיק כ"י: ושלח. את כעריה:
 חנני

מסורת הש"ס

(א) [ע' תוס' נדה נא: ד"ה
ולמחנך, (ב) [מגינה י: נדה
כג, (ג) [שבת נג:],
(ד) [לקמן לו, (ה) [לקמן
נה: (ו) בס"א: הוסיף,

תורה אור השלם

[illegible]

גליון הש"ס

נִסְּ דַבְרֵי תוֹרָה סִדְרָה
קִבְּלָהּ עַי מוֹלִין קֹל
עַל תּוֹסֵף דִּיעַ אִמִּי:
דִּשְׁלִי דִיעַ בְּתִיב בִּי
יֵצֵא בִּי אִית לִיה מוֹלָא.
עֵין שִׁנָּה נָג עֵינ דְּרִשְׁי
דִּיעַ מוֹלָא: שֵׁם דִּיעַ
וּמַעַב אֲוִדְחִית. כְּשֵׁלָא
קַסֵּד בְּרִין. לִקְמֵן דִּי (ה)
(מֵלָא) עַל:

מוסף רש"י

כי יבוק. ידמוק. בין
 בקרניו בין גטפו בין
 שנשט נשינו, כולן ככלל
 נגיפה הם, שאין נגיפה
 אלא לשון מכה (שמות כא
 לה). אדם ראית ליה
 מולא. מלחן של ומלח
 עליו (שבת נג:). ושלח זה
 הרגל. טק מדרך קפ רגל
 (שמות כב:). ובער זה
 השן. מקי הסא הכוללת
 ומקנת (שם)